

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story ■ מירא- statement † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof	מקרא- key:
--	-------------------

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator										
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים, חוץ מהוצאת שבתות והוצאת יום טוב, והוצאת בניו לתלמוד תורה. שאם פחת - פוחתין לו, ואם הוסיף - מוסיפין לו.	תני רב תחליפא אחיה דרבנאי חוואה:											◇
מאי קראה - (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, איזהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה, וכתוב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. מאי משמע דהאי חק לישנא דמוזני הוא - דכתיב (בראשית מז) ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה.	רבי אבהו:											◇
מהכא: (משלי ל) הטריפני להם חקי.	מר זוטרא:											◇
אמרו עליו על שמאי הזקן, כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת. מצא בהמה נאה אומר: זו לשבת. מצא אחרת נאה הימנה - מניח את השניה ואוכל את הראשונה. אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו, שכל מעשיו לשם שמים. שנאמר (תהלים סח) ברוך ה' יום יום.	תניא:											◇
מחד שבין לשבתיך	תניא נמי הכי: בית שמאי:											◇
ברוך ה' יום יום.	בית הלל:											◇
הנותן מתנה לחברו אין צריך להודיעו, שנאמר (שמות לד) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.	רבי חמא ברבי חנינא:											◇
(שמות לא) לדעת כי אני ה' מקדשכם, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, מתנה טובה יש לי בבית גגוי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיע אותם.	מיתיבי:											◇
הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמן	מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											◇
לא קשיא הא במתנה דעבידא לאגלויי, הא במתנה דלא עבידא לאגלויי.												◇
שבת נמי מתנה דעבידא לאגלויי?												◇
מתן שכרה לא עבידא לאגלויי.												◇
הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו.	אמר מר, מכאן אמר רבן שמעון בן גמליאל:											◇
מאי עביד ליה?												◇
שייף ליה משחא, ומלי ליה כחלא.												◇
והאידנא דחיישינן לכשפים מאי?												◇
שייף ליה מאותו המין.	רב פפא:											◇
כל מצוה שנתן להם הקדוש ברוך הוא לישראל נתן להם בפרהסיא, חוץ משבת שנתן להם בצנעא, שנאמר (שמות לא) ביני ובין בני ישראל אות היא לעלם.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:											◇
אי הכי לא לענשו נכרים עלה?												◇
שבת אודועי אודעינהו, מתן שכרה לא אודעינהו.												◇
ואי בעית אימא: מתן שכרה נמי אודעינהו, נשמה יתירה לא אודעינהו.												◇
נשמה יתירה נתן הקדוש ברוך הוא באדם ערב שבת, ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו, שנאמר (שמות לא) שבת וינפש, כיון ששבת ווי אבדה נפש.	דאמר רבי שמעון בן לקיש:											◇
עושה אדם תבשיל מערב יום טוב.												◇
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת לא.	אביי:											◇
מאי שנא פת דלא?												◇
אילימא מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא												◇
והא דייסא נמי, דלא מלפתא												◇
הני בבליא טפשאי דאכלי נהמא בנהמא.	דאמר רבי זירא:											◇
מערבין בדייסא	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:											◇
אלא, מידי דלא שכיח בעינן, ופת שכיחא ודייסא לא שכיחא.												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment- O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא שנו אלא תבשיל, אבל פת - לא.	איכא דאמרי, אמר אביי:											■ ◇
מאי טעמא?												^
אילימא דמידי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא												! ◇
והא דייסא לא שכיחא												⚡ ◇
אין מערבין בדייסא	ואמר רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:											■ ⚡
אלא, מידי דמלפת בעינן, ופת לא מלפתא. ודייסא נמי לא מלפתא												! ◇
הני בבלאי טפשאי דאכלי נהמא בנהמא.	דאמר רבי זירא:											■ !
עדשים שבשולי קדרה סומך עליהן משום ערובי תבשילין. והני מילי דאית בהו כזית.	תני רבי חייא:											■ ◇
רבי יצחק בריה דרב יהודה: שמנונית שעל גבי הסכין גוררו וסומך עליו משום ערובי תבשילין. והני מילי - דאית בהו כזית.												■ ◇
דגים קטנים מלוחים אין בהם משום בשולי נכרים.	רב אסי אמר רב:											■ ◇
ואם צלאן נכרי - סומך עליהם משום ערובי תבשילין, ואי עבדינהו נכרי כסא דהרסנא אסור.	רב יוסף:											■ ◇
פשיטא												⚡
מהו דתימא: הרסנא עיקר, קא משמע לן: קמחא עיקר.												! ◇
ערובי תבשילין צריכין כזית.	רבי אבא:											■ ◇
כזית אחד לכלן, או דלמא כזית לכל אחד ואחד?	איבעיא להו:											^ ◇
ערובי תבשילין צריכין כזית, בין לאחד בין למאה.	תא שמע: דאמר רבי אבא אמר רב:											■ ! ◇
אכלו או שאבד - לא יבשל עליו בתחלה, שייר ממנו כל שהוא - סומך עליו לשבת.	תנן:											■ ⚡ ◇
מאי כל שהוא? לאו אף על גב דליכא כזית												⚡
לא, דאית ביה כזית												! ◇
תבשיל - זה צלי, ואפילו כבוש, שלוק, ומבושל, וקולייס האספנין שנתן עליו חמין מערב יום טוב, תחלתו וסופו אין לו שיעור.	תא שמע:											■ ! ◇
מאי לאו אין לו שיעור כלל?												! ◇
לא, אין לו שיעור למעלה, אבל יש לו שיעור למטה.												⚡ ◇
ערובי תבשילין צריכין דעת.	רב הונא אמר רב:											■ ◇
פשיטא, דעת מניח בעינן, דעת מי שהניחו לו בעינן או לא בעינן?												⚡
דאבוה דשמואל מערב אכולה נהרדעא, רבי אמי ורבי אסי מערבו אכולהו טבריא.	תא שמע:											■ ! ◇
מי שלא הניח ערובי תבשילין - יבא ויסמוך על שלי.	מכריז רבי יעקב בר אידי:											■ ! ◇
ועד כמה?												^
עד תחום שבת	רב נחומי בר זכריה משמיה דאביי:											! ◇
ההוא סמיה דהוה מסדר מתניתא קמיה דמר שמואל, חזייה דהוה עציב: אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערובי תבשילין.												o ◇
סמוך אידי.	אמר ליה: [מר שמואל]											o
לשנה חזייה דהוה עציב, אמר ליה: אמאי עציבת? - אמר ליה: דלא אותיבי ערובי תבשילין.												o

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ביצה-יום טוב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
פושע את, לכולי עלמא - שרי, לדידך - אסור.	אמר ליה: [מר שמואל]											◊	טז:
יום טוב שחל להיות בערב שבת - אין מערבין לא ערובי תחומין, ולא ערובי חצרות.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊	טז:
מערבין ערובי חצרות, אבל לא ערובי תחומין. מפני שאתה אוסרו בדבר האסור לו, ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו.	רבי:											◊	טז:
הלכה כתנא קמא	רב:											◊	טז:
הלכה כרבי.	שמואל:											◊	טז:
הלכה כרבי לקולא או לחומרא?	איבעיא להו:											◊	טז:
פשיטא דלקולא קאמך												◊	טז:
משום דשלה רבי אלעזר לגולה: לא כשאתם שונין בבבל רבי מתיר וחכמים אוסרין, אלא: רבי אוסר וחכמים מתירין.												◊	טז:
מאי?												◊	טז:
דרב תחליפא בר אבדימי עבד עובדא כותיה דשמואל.	תא שמע:											◊	טז:
תחלת הוראה דהאי צורבא מרבנן לקלקולא.	ואמר רב:											◊	טז:
אי אמרת בשלמא לקולא קאמר - היינו קלקולא, אלא אי אמרת לחומרא - מאי קלקולא איכא?												◊	טז:
כיון דמקלקלי בה רבים היינו קלקולא.												◊	טז:
הלכה כרבי, ולאסור.	רבי אמר רב חסדא אמר רב הונא:											◊	יז: